

Myndighed kan gribe ind i Afgjørelsen af disse Forhold. Naturligviis meddeler den ikke en saadan Tilstaaelse, for at der er gjort Rigtighed, førend dette efter dens Overbeviisning er Tilfældet, og, naar der er grundet Anledning til Tvivl, træffer den naturligviis de Forholdsregler, som der kan skjønes at være Føie til. Antager paa dette Punkt Ministeriet, at det er Usandhed, der forebringes om Bestaffenheden af Handelen, antager Ministeriet, at det er pro forma-Bæsen, hvormed Bedkommende omgaaes, saa kan det naturligviis ikke erkjende, at der er gjort Rigtighed for de indvundne Kjøbefummers fulde Beløb, og saa er det naturligviis berettiget til at standse den videre Fremgang af Omsætningen, til at anstille de Undersøgelser, hvortil det maatte finde Anledning, og efter Omstændighederne criminaliter behandle den Bestidder, som har misbrugt den Tillid, Loven har viist ham, til saadanne utilbørlige Handlinger. — Disse Betragtninger maa man nu vel have for Øie ved at bedømme, hvad Udvalget har foreslaaet i 2den S, og jeg maa vel bede Thingets ærede Medlemmer i Tanterne at sammenholde § 2 med §§ 1 og 3, og ikke tabe af Sigte de to forskellige Veie, ad hvilke den controllerende Myndighed kan gjøre sig gjældende.

Det er yttret, at visse Medlemmer af Familien burde have Leilighed til at udtale sig angaaende Forhold, som de, hvorom her handles. Dette er naturligviis ogsaa et Punkt, som har været Gjenstand for Udvalgets Overveieelse. Jeg har tidligere yttret mig om de Banskæligheder, som jeg troer der ere forbundne med at optage en saadan Bestemmelse i Loven; men det er jo en Selvfølge, at, om Loven end ikke bestemmer det, staaer det jo paa den ene Side i Ministeriets Magt, hvor derill maatte synes at være særdeles Anledning, da at høre andre Medlemmer af Familien over hvad der forelægges Ministeriet, navnlig for at løse de Tvivl, som kunde opstaae i de Rætninger, jeg har tilføjet mig at antyde, uagtet dette ikke er foreskrevet som almindelig Regel. Det staaer endvidere i Succesforernes Magt, dersom de frygte for Misligheder, at iagttage hvad der skeer og at henlede Ministeriets Opmærksomhed paa hvad der maatte foregaae og som fortjente

særdeles Opmærksomhed; og da det er optaget i Forslaget, at Thinglæsning af Samtykket skal finde Sted, kan det jo ikke blive noget Skjult, men det skal bringes til offentlig Kundskab, naar slige Afhændelser tillades, og det kan da saameget mindre see, at de, hvem det nærmest interesserer, ikke skulde have Leilighed til at iagttage, hvad der skeer, og at udtale sig derom. Dette har tvørigt været en Forudsætning, som Udvalget er gaaet ud fra, og som jeg naturligviis ganske maa henstille til Thinget, hvorvidt det deler den, at i disse Tilfælde, som i andre lignende, maa man dog vistnok være besejlet til at antage Misligheder for at være Undtagelser. Man maa dog antage, at Bevidstheden hos enhver Bestidder af Lehn, Stamhuse eller Fideicommisser om at han er Familiens nuværende Repræsentant, og at der i Forbindelse med hans Forrettigheder hvile Pligter paa ham, maa være et stærkt Værn mod saadanne Misligheder. Man maa vel endvidere antage, at, da Talen her er om Mænd i saadanne Livsstillinger, at de ikke behøve at neblade sig til urigtige Handlinger af pecuniære Hensyn, maa netop i Henseende til saadanne Personer den offentlige Mening øve en ganske betydelig Vægt; og naar det ved Siden af den offentlige Menings Indflydelse tillige kommer til, at enhver saadan Bestidder maa være sig bevidst at staae under Jagttagelse af de andre Medlemmer af Familien, hvem Sagen kan interessere, saa skulde jeg troe, at heri ligger stærke Bevæggrunde mod, at nogen Bestidder skulde ville befatte sig med uredelige Handlinger. Indrettes nu derhos Loven paa en saadan Maade, at man paa en billig Maade tager Hensyn til den nærværende Bestidders Stilling, saa at han ikke i den Maade, hvorpaa han behandles, kan finde nogen Opfordring til at gjøre sig ulovlig Fordeel; troer jeg ogsaa fra dette Synspunkt, at der er mindre Anledning til at befrygte det, som i sig selv altid maa og vil være Undtagelse. Jeg troer nu desuden, at saameget kjender man i Almindelighed til de Herrer, som ere i en saadan Livsstilling, at man nok veed, om det er en stikkelig Mand, en Mand, til hvem man kan have den Tillid, at han vil omgaaes med Redelighed med det,